

A személy metafizikai fejlődése

Article URL
www.asztrologia.ro/

Author
Dénes Mária

Published: September 23, 2018, 3:55 am

Az itt ká¶vetkezÅµ tanulmÅny tÅ¶bb tÅ¶ma megtÅrgyalÅsÅn keresztÅ¶al halad azon cÅ¶lja felÅ¶, hogy kÅ¶rvonalazza a szemÅ¶lyes fejlÅ¶dÅ¶s lehetÅ¶usÅ¶geit. A fejlÅ¶dÅ¶s- Å¶gy Å¶ltalÅ¶ban- egy olyan folyamatot jelent, amelynek sorÅ¶n valami vagy valaki egysÅ¶gesebbÅ¶c, lÅ¶nyegi tulajdonsÅ¶gaiban kibontakozottabbÅ¶; vÅ¶lik. Ez a meghatÅ¶rozÅ¶s, termÅ¶szetesen, nem a teljessÅ¶g igÅ¶nyÅ¶vel lÅ¶p fel, csupÅ¶n Å¶z lazÅ¶nÅ¶ megjelenÅ¶li a fejlÅ¶dÅ¶s mibenlÅ¶tÅ¶t. CÅ¶-mÅ¶nkben mÅ¶g szerepelnek a Å¶szemÅ¶lyÅ¶ Å¶s a Å¶z metafizikaiÅ¶ szavak, ezekrÅ¶ul is szÅ¶mot adok rÅ¶viden. A szemÅ¶ly maga az ember, aki mindennapi Å¶letÅ¶t Å¶li, aki sorsÅ¶t alakÅ¶-tja Å¶gy vagy Å¶gy, aki tervez, gondolkodik, Å¶rez, lÅ¶t, beszÅ¶l, mozog, cselekszik Å¶s aki rendelkezik egy fajta tudatossÅ¶ggal az egÅ¶szet illetÅ¶en. De mi az, hogy Å¶z metafizikaiÅ¶ fejlÅ¶dÅ¶s? MiÅ¶rt kell ellÅ¶ttni a fejlÅ¶dÅ¶st ezzel a jelzÅ¶vel? MiÅ¶rt nem elÅ¶g a szemÅ¶lyes fejlÅ¶dÅ¶s fogalma? A vÅ¶lasz a kÅ¶vetkezÅµ. Az ember biolÅ¶giai, lÅ¶lektani, tÅ¶rsadalmi Å¶rtelemben fejlÅ¶dik Å¶s ez egy olyan kÅ¶zvetlenÅ¶l megfigyelhetÅµ tÅ¶ny(folyamat), amelyet nem kell kÅ¶lÅ¶nÅ¶sebben magyará¶zni. SzÅ¶letÅ¶sÅ¶tÅ¶ul kezdve a gyermekkoron Å¶t, egÅ¶szen felnÅ¶tt korig fejlÅ¶dik az ember, biolÅ¶giailag, lÅ¶lektanilag, szociolÅ¶giailag, Å¶gy is mondhatjuk, hogy testileg, lelkileg, szellemileg. A fejlÅ¶dÅ¶s felnÅ¶tt korÅ¶ban sem Å¶ll meg, termÅ¶szetesen akkor, ha az illetÅµ szemÅ¶ly erre figyel. Å¶os pontosan itt van a kulcs, ebben a szÅ¶fordulatban, az Å¶zre figyelÅ¶ kifejezÅ¶sben. TÅ¶bbek kÅ¶zÅ¶tt a szÅ¶ndÅ¶kossÅ¶g, a tudatossÅ¶g az, amely megkÅ¶lÅ¶nbÅ¶zteti a metafizikai fejlÅ¶dÅ¶st azoktÅ¶l a fejlÅ¶dÅ¶si folyamatoktÅ¶l, amelyek Å¶zspontÅ¶nÅ¶ valÅ¶sulnak meg. Persze, ez a megÅ¶llapÅ¶tÅ¶s finomÅ¶tÅ¶sra szorul. A szÅ¶ndÅ¶kossÅ¶g, a tudatossÅ¶g mÅ¶g nem teljes kritÅ¶rium a metafizikai fejlÅ¶dÅ¶snek. Sok cÅ¶lja lehet az embernek, amelyekhez tudatosan fordul oda Å¶s amelyek nem spontÅ¶n mÅ¶don vÅ¶gbemenÅµ fejlÅ¶dÅ¶si folyamatot tÅ¶teleznek fel, vagyis amelyek cÅ¶ltudatos erÅ¶feszÅ¶tÅ¶seket tesznek szÅ¶ksÅ¶gessÅ¶c. Å¶os mÅ¶g sem minÅ¶sÅ¶thetÅµk metafizikai fejlÅ¶dÅ¶snek ezek a folyamatok. LegalÅ¶bbis nem feltÅ¶tlenÅ¶l. Valaki elvÅ¶gez egy (vagy tÅ¶bb) egyetemet, kÅ¶pezi magÅ¶t, hogy karrierjÅ¶t, egzisztenciÅ¶jt- Å¶gymond- biztosÅ¶t- tsa. Å¶tja sok tudatossÅ¶got, kÅ¶pzÅ¶st, kitartÅ¶st, kÅ¶vetkezetessÅ¶get kÅ¶vetel meg, olyan Å¶rtelemben, hogy a felsoroltak kÅ¶pezik sikerÅ¶nek paramÅ¶tereit. De az Å¶t egyÅ¶ltalÅ¶n nem biztos, hogy egyben metafizikai fejlÅ¶dÅ¶st is jelent. Akkor mi lenne a megkÅ¶lÅ¶nbÅ¶ztetÅµ kritÅ¶rium? EgyÅ¶ltalÅ¶n: mire valÅ¶ a metafizikai fejlÅ¶dÅ¶s, miÅ¶rt kell (ha kell) ilyen folyamat legyen az ember Å¶letÅ¶ben, miÅ¶rt kell errÅ¶ul beszÅ¶lni? E kÅ¶rdÅ¶sek megvÅ¶laszolásÅ¶hoz szÅ¶ksÅ¶g lesz az Å¶zegÅ¶szÅ¶c, az Å¶zegysÅ¶gÅ¶ fogalmÅ¶ra. Az, hogy a metafizikai fejlÅ¶dÅ¶s nem azonos a biolÅ¶giai, pszicholÅ¶giai, szociolÅ¶giai Å¶rtelemben vett fejlÅ¶dÅ¶ssal az bÅ¶rki szÅ¶mÅ¶ra kÅ¶nnnyebben Å¶rthetÅµ, azonban az, hogy a metafizikai fejlÅ¶dÅ¶s nem azonos a szellemi fejlÅ¶dÅ¶ssal sem, megkÅ¶vÅ¶n egy kis magyará¶zatot. Å¶spedig: valaki tehet szert szellemi tudÅ¶sra, fÅ¶leg a szellemi

hagyományok forrásai, amelyekben, anélkül, hogy e tudást egységesbe tudnánk hozni többi tudásaival, anélkül, hogy be tudnánk építeni szemléletes letéte egészébe. Nem kell különbe nyomonkövetni ahhoz, hogy ilyen példákat találjunk. Számos olyan szellemi, ezoterikus írányzat van, amelyek a hagyományok tudásai mellett merőn ilyen vagy olyan módon haladnak, bizonyos eredményeket érnek el, csak éppen ott merő fel a legtöbb szellemi érzésvilágunkat, hogy az illető tudás (és praktika), hogyan illeszkedik be a szemléletes (és különálló) letéte egészébe, egységébe, vagyis más szavakkal: hogyan integrálható az adott tudás? Mert ha nem integrálódik, akkor sajnos leszakad, különválik az egészről, az egy szelleminek nevezett tudás sem lesz sokkal erősebb, mint a tudomány- és racionális igyekezet arra, hogy letünket boldogabbá, bebiztosítottabbá tegyék. Az integráció, az egységéhez, az egészbe való beépítés a kulcs. Míg maga a metafizikai tudás sem garantálja a metafizikai fejlődést, vagyis a metafizikai fejlődés nem csak a biológiai, pszichológiai, szociológiai és mint láttuk- a szellemi fejlődéssel nem azonos, hanem nem azonos, hanem maga a metafizikai tudással sem. Nyilván, hogy a metafizikai fejlődéshez metafizikai tudásra van szükség, de a tudás maga nem garantálja a fejlődést, azt az egységes folyamatos folyamatot, amelyről itt szó van.

Az egészre való átkötés, az egészre való átkötés, az első lépés az első lépés ahhoz, hogy metafizikai fejlődésről lehessen szó. Az egész valami olyasmiről, amelybe bele vannak ígyazva az ember biológiai, pszichológiai, szociológiai folyamatai, hirtelen napi szintű tudatosságga, meghatározottságai és lehetőségei. Az ember amikor hirtelen napi értelemben azt mondja, hogy érzésem, akkor valószínűleg azt mondja ki, hogy érzésem, a világ és a letéte, ugyanis nincs olyan elszigetelt, különválik, amely valamilyen absztrakt térben lebegne világ nélkül, mint ahogy olyan világ sincs, amely izoláltan különállóan áll a letéte egészéről. Vagyis valószínűleg, a letéte-gészben letéte, gondolkozunk, beszélünk, cselekszünk, amely egyben értelem-egész is, egyszerre jelen van bennünk és különállóan az egész. A letéte és illendően jelen letéte bennünk, különállóan nem más mint, amire azt mondjuk, hogy egység. Az ezt illetően értelem tudatosságot nevezünk egységtudatnak, az erre való ráhatást egységlátástnak, megéltetését pedig egységélménynek.

Metafizikai fejlődéshez metafizikai tudás kell. Metafizikai tudás pedig az egészre való átkötés, az egészre való nyitottság, az egészre való odafigyelés. Ez azt is jelenti, hogy az ember amit célul tart ki maga elé, mint elrendelt állapotot, az hogyan illeszkedik be szemléletes letétebe, milyen világot hoz létre addigi letéte mellett, és ez a világot is hogyan érinti letéte többi tényezőit, a többi embert, kapcsolatait. Az egység, az egész dinamikus, tehát folyamatosan, illendően áll, mozog, ami azonban fontos, hogy mindig egységes, mindig egész marad. Meglehet, hogy vannak illendően az egységben, de a világot sok sor, ez is az értelem, jelentést, jelentésüket kaphatnak. Az ember nem csak az egészen kell nyitott legyen, hanem az egész azon érzésvilágára is, hogy mozog, áll, dinamikus. Az egész folyamatban nyilvánul meg, nem statikus, nem zárt, hanem dinamikus és nyitott, annak magyarázatát pedig, hogy magis mi az egész a legstabilabb, érzésvilágunk, érzésvilágunk, abban leléjük meg, hogy az egész éppen az a letéte folyamat, amelyben az összeszövünk, az elemek, hogy egymással, harmonikusan, rendezetten fejtik ki tevékenységüket. Mint például, hogy egy egészleges ember száve, agya, idegrendszere, gyomra egyszerre megkülönböztetik, jár, ezer egyből megkülönböztesse egytől, de az egész annyira összehangolt, rendezett, hogy az illető szemlély a legjelölés, a természet magamé tudaton kívül (vagy pontosabban azon kívül) csak akkor figyel fel egy-egy megkülönböztesse, ha valamiért célzottan arra fordítja figyelmét. Az egész elnevezése azt a benyomást keltheti, hogy valami egyedül álló van. Valóban az egész nem más, mint integrált sokaság, vagyis rendezett, összehangolt sokaság. Ebben az összehangolt sokaságban az elemek, az összeszövünk jelölés differenciáltak, ugyanakkor egytől megkülönböztesse, hogy egymással

abban az értelemben, hogy egyik másként elűsegit a másik másként dőlt, míg végül az összes elem együttes másként dőlt, az összes egyéni sugárzósság ki az egyszerű, káosz, tapasztalható állapotokat, folyamatokat, megnyilvánulásokat, és megtestesüléseket. Ha megfigyeljük, láthatjuk, hogy az emberi társaságok nagy része arra irányul, hogy az életet éhboldogabbá, biztonságosabbá tegye, hogy eltüntesse a kialakult nem-kívánatos állapotokat (betegség, bonyodalmak) és ezek helyébe ártalmatlan, élvezetes, biztonságos állapotokat tegyen, valamint, hogy megismerve az ilyen állapotokhoz vezető érzékszerveket és kontrollálja, hosszabb távon fenntartsa ezen állapotokat. Metafizikailag fogalmazva, az ember egy érzékszervi káosz-szerűséget akar (tudattalanul, és ész nélkül) létrehozni, olyan tudást, olyan állapotokat, olyan folyamatokat, amelyeket érzékszervei nem képesek észlelni (főleg az érzékszervek, hogy az objektumok vannak-e számszerűen ártalmatlanok vagy nincs). Ami miatt a társaság megbukik és ami miatt a boldogság helyett még nagyobb boldogtalanság támad, a tisztaság, a rend helyett még nagyobb bonyodalom, az érzékszervek helyett még idegtöbblet zajosság, az nem más, mint az ember örökös káosz, az egység iránt. Meg akar oldani egy problémát, de nem látja a probléma helyét az egészben, el akar érni egy célt, de észbe sem jut, hogy a cél elérése mit hoz még magával, hogyan érinti további életét, embertársait, káosz, személynél az egész. Az egész iránt való örökös káosz egyszersmind egy sajátos káoszvetkezéssel is együvé válik. Az ember kijelöli problémáját és anélkül, hogy távol látna a probléma szabta kereteken, pontosan azt fedi el, ahová örökre szeretne: az egységhez, az egységbe. Vagy gyakran úgy érzi, hogy a probléma objektumok bukkan fel számára, tehát főleg az érzékszervek, tudatosság, például az érzékszervek, mert ilyen vagy olyan társadalmi helyzet. E társadalmi helyzet káoszvetkezései ugyanazok (mint az érdektelenül izolált problémák esetében): az ember pontosan az egység ellenében cselekszik (még nagyobb zavart, bizonytalanságot, bonyodalmat idéz elő).

Az ember hajlamos észvesztetni a problémák jó megfogalmazását a problémák távolzott kiragadásával. Egy-egy problémának (cél), hajlamos olyan rangot adni, mintha ez határozna meg az egészet. Pedig, a éh dolog az pontosan fordítva van: az egész az, amelyben egy-egy probléma meghatározást kaphat. Az egység iránti örökös káoszvetkezéssel nem csak a káoszvetkezéssel jár együvé, hanem a társadalmi helyzetek miatti zaklatottság. Az ember ezt vagy azt látja boldogsága kulcsának és ha sikerül megragadnia, kiderül, hogy nincs is olyan jár, nincs is olyan ajtó. Elbizonytalanodik, elcsúszhat ilyenkor emberünk. Valójában, látna legbensőbb igéte szerint nem is boldog akart lenni, - csak az ezt nem tudta, nem ismerte fel -, hanem egészes, egészes (amely állapotnak az érzékszervek, a boldogság és csak az vele jár, nem pedig éh izolált). A metafizikai fejlődés olyan tudatos gyakorlatot, folyamatot jelent, amelynek során a személynél látna (és egyben sorsát, életrendjét) az egészre való tekintettel, az egész figyelembevételével alakítja, mégpedig úgy, hogy minél tisztább érzékszerveket valószínűleg meg. Látható, hogy a metafizikai fejlődés metafizikai tudást feltételez, ugyanakkor azt, hogy az ember jár eleve az egészbe (egységbe) induljon ki (mintha a cél jár előbb lenne előtt, mint ahogy a éh az egész). Ez azonban nem ellentmondásos. Az egészre való nyitottság, az egészglátás, az egészben való gondolkodás és az ennek megfelelő gyakorlat feltétele a metafizikai fejlődésnek. Az egészbe, az egészbe indulunk ki, de van még bármilyen feladat, teendő. Pontosan ez az egészszellem az, amit integrálni kell személynél, mint megvalósított, integrált, előlé tudást. Ugyanakkor ez a tudás az, amellyel további megvalósításokat teszünk, továbbibb realizálunk. Az ember, a személynél metafizikai stílus nem csak abban áll, hogy szubjektivitása által megtapasztalja a valósságot, hanem abban is, hogy imaginációját által további valósságot, további folytatja az egészget. Ezen gondolatok között azonban jár sokkal erősebb, hogy mit jelent a metafizikai fejlődés, a személynél metafizikai fejlődés. Az emberben aktív

jelen van egy körzetekből, tapasztalatokból, hitekből, valószínűségekből álló szíves nyelvi meghatározás, amely meghatározza, hogy miként viselkedjen az illető személy mindennapjai során. Ezt a szíves nyelvi paradigmának is nevezik. Az ember valószínűsége (látéshoz, világhoz, önmagához) valószínűségi viszonyulást, hozzájárulást ért el ezen a paradigmán. A paradigma kialakulásának vannak személyes komponensei és vannak kulturális, társadalmi determinációi. A látéshoz az, hogy az ember úgy látja a valószínűségeket, amint azt a paradigma észsugallja. És úgy is cselekszik, ahogy megfelel a paradigmájának. Mi tehát, olyan körteket, cölöket kávet, amelyek a paradigma szerint körteket, kávetendők cölök. Ezzel nincs is semmi baj, egészen odáig, amíg a személy éppen a paradigmája miatt szakad el az egységtől. A paradigma jó segítség nyújt a világban való tájékozódásban addig, amíg nem merül fel az a probléma, hogy a észfát nem látjuk az erdőtető. A paradigma számára az ember számára, mert ez nélkül a völgköpp elvesztésénél tájékozódást. De csak észmanká, amely odáig segít észelszántikáinál, ahol és amikor vögre fel kell ismerje: a paradigmát meg kell haladnia. Ez a paradigma-meghaladás egyben a metafizikai fejlődés kezdete, az egységre való felügyelés mozzanata. Egy hosszú első lépése. Míg számára feladat, teendő vár az emberre, de már egy sokkal másabb (emelkedettebb, egyetemesebb) tudatossággal foghat ezekhez hozzá. A klinikai körtelemben vett egyszés, a párhelykapcsolat, a hívás, a tanulmányok, az alkotás, a társadalmi kapcsolatok stb., mind a személyes körlet egyszésnek észszetevői és itt az a fontos, hogy megértsük, hogy a soroltak egy egyszésben vannak jelen, egy egyszésben nyilvánulnak meg. Fontos az is, hogy ezek a konkrét körletterületek a személy körletében, vagyis az egyszésben fontos (nőlközvetlen) szerepet, funkciót töltenek be, ha elhanyagolunk egy feladatot, az azzal egyenértékű (hatásban nőzve), hogy más szempontokat ragadunk ki, vagyis megbontjuk az egységet (az egyszésget). Erre azért volt fontos kitörni, mert vannak olyan szellemi irányzatok is, amelyek egyes körletterületek fontosságát, példátul a családállítását, nem csak hogy alábecsülik, hanem egyenesen elhanyagolhatónak völik (és hirdetik, ami az aggasztóbb). De ugyanígy lehetne beszélni olyan tanokról, amelyek mesterei a bököt, a nem értés elvöt hirdetik (fággetlenül attól, hogy bennük esetleg töltenek a hatalmi ambíció, amely nem éppen a észnem értani akarásról. És a felhőtlen bökességgel hárít), miközben lelkes tanítványait táköltesen leszerelik harciasságuk tekintetében (feltöve, ha volt olyan nekik egyáltalán). Pedig a harc is benne van az egyszésben, persze a maga helyén és mádján. Egy azonban biztos: a harcot sem lehet kivenni az egységéből, s aki megkésreli, csak az egység megbontása értán teheti meg (degradáció, dezintegráció). Míg lehetne ilyen és ehhez hasonló tanokat felhozni példáként, amelyekben az a kázzás, hogy valamit kihagynak az egységéből, az egységéből és bér garantálnak bizonyos szellemi fejlődést, magára az egység (az egyszés) megvalósulására nem képesek. Az egység kapcsán azért emlegetem állandán az egyszésget is, mert az, amit mi káznapi körtelemben egyszésnek nevezünk, szorosán észszefügg a metafizikai körtelemben vett egységgel. Az előbbi példánál maradván, ha mellőzi a harcot egy olyan egyén, akinek márpedig teendői lennének a harcállítás terén, valószínűségi nem tesz egyebet, mint folyamatosan elfolytja a harci impulzusait, amelyeknek neurofiziológiai áttevődése, megfelelősei vannak. Erről a szintől pedig már tudományosan bizonyított tény a betegségek etiológiája (etio-patogenezis). Ha nincs metafizikai egységtudat (ami egyben tudás is), akkor nincs megfelelő hozzájárulás a feladatokhoz és az egyszés kánnnyen megbomolhat. Ilyen egyszerű az, amit a betegségek szellemi okának nevezünk. Nem egységessé látelfogás: nem egyszésessé hozzájárulás: zavar, bonyodalom, betegség. Kárlábelül ez az észát, amely a szellemi okokról a testi kávetkezésként vezet. Az egységesség nem jelenti azt, hogy minden ember minden körletterülettel behátn kell foglalkozzon. Az egységesség a személyes körletfeladatokhoz való hozzájárulásra vonatkozik, nem pedig az észszes körletterület északtávé. jelenlétére egy személy körletében. Az a tudás, amely részletesen, pontosan és egységesen fel tudja

Érkepezni egy személy életfeladatainak körét, nem más, mint az egyes asztrológusok által is gyakran félreértett asztrológia. Egy északi tudás ez, amely értelmesebbbe foglalja az ember életleiteit. A szemléletesi (szemlélyes) horoszkóp a személyre vonatkozó feladat-struktúrát mutatja meg számára. Innen már csak a jás (megfelelő) értelmezés kell ahhoz, hogy valaki tisztán láthasson feladatait, teendői körében. Ha ez is meg van, akkor már csak a konkrét gyakorlat kell. Ez olyasvalami, amit csakis a személy tehet meg. A fontos az, hogy megtegye. A asztrológiában elkövetett hibák abból fakadnak, hogy egyes asztrológusok (még Ák is!), azt hiszik, hogy az elsődleges cél bizonyos hatások feltárása (bolyghatások, példájul), vagy, ami még rosszabb, bizonyos események bekövetkezésének vagy be nem következésének a megállapítása (jás). Több (messze több) bolyghatásokon az bekövetkezés vagy be nem következése eseményeken az asztrológia igazi célja, hogy a szemléletesi horoszkóp értelmezése által rámutasson a személyes feladatokra (valamint azokra a rejtett, belső okokra, ami miatt az illető személy félreérti, kerélteti feladatait). A metafizikai tudásról leválasztott asztrológia sem vezet kézelebb az egészhez. A metafizikai tudás tud a személyről, a személyes kéltélethez, valamint az egyetemességéről, vagyis az egészről, az egyetemes az a személyes létet egészleges mibenlétéről, ézholisztikus alapjellegéről. A metafizikai tudás arról is tud, hogy a metafizikai (egészgelvő) fejlődés nem csak lehetőségre, hanem szükségesre is a személy számára. Ez ellentmondani látszik a logika törvényeinek, ugyanis a (modális) logika úgy határozza meg a szükségesre, hogy ézaz, aminek a tagadása lehetetlen, a lehetőségre pedig úgy, ézaz, ami nem szükségesre, hogy nem lehetséges. Tehát, a szükségesre az a lehetőségre egymás segítésével határozza meg a logika az e két egy szefőggé rendszert képez. Azonban az, hogy a személy metafizikai (egészgelvő) fejlődése egyszerre lehetőségre az szükségesre, úgy kell érteni, hogy bár nyitva áll a személy számára a fejlődés lehetősége, nem biztos, hogy a személy fel is használja ezt a lehetőséget. A szükségesre pedig arra vonatkozik, hogy bár elmulaszthatja a személy a fejlődést, de egy nem is jut el egészes állapotokig, folyamatokig. A metafizikai fejlődés tudatos odafordulást igényel, nimeret, személyes feladatnimeret az a feladatok konkrét felvállalását, az azoknak való eleget-telt. Elmulasztani lehet ugyan, de akkor indokolatlan éznagy beteljesésre várn, mint ahogyan félleleges az is, hogy a boldogságot más másdszerekkel csikarja ki valaki. Az egészre való nyitottság az első lépés a személyes fejlődés útján. A második az, hogy legyen egy konkrétabb gyakorlati útmutatás. Ezt teszi lehetővé a szemléletesi horoszkóp értelmezése. A harmadik lépés a teendő megtervezése az megvalósításra. Ez utóbbi kimondottan a személy feladata, szabadsága, lehetősége az észkesre. Ahhoz, hogy az ember egészgebe keréltessen, vagyis, hogy igazi fejlődést valóstson meg, alaposan ismerni kell a személyes életfeladatokat. Amikor ez megvan tervet kell készíteni (élettervet) az a tervnek megfelelően meg kell tenni a konkrét lépéseket. Bár sokan állatják magukról, hogy nek teljesen tisztában vannak feladataikkal, a metafizikai (az asztrológiai) tapasztalat egyáltalán nem ezt igazolja, inkább az ellenkezőjét. Az a tény, hogy valaki jás ismeri egy adott tevékenység-terélttel kapcsolatosan a háj hárul feladatokat, egyáltalán nem jelenti azt, hogy ismeri a személyes életfeladatait. Ugyanis nem csak az a baj, hogy az ember valamely paradigmába ragad (amelyekről volt szó korábban), hanem az is, hogy az illető ember eltér eredeti, személyes feladatkörétől. Egy élet nagy részében tulajdonképpen saját maga ellen dolgozik, még akkor is, ha térékseit látszólagos sikerek, eredmények koronázzák meg. Ugyanez a helyzet az nimerettel. Sokan állatják, ézhogy ugyan már, hagyják át az nimerettel, nagyon jás az pontosan ismeri saját magát, nincs szükségesre ezt illető információkra. Igen. Ismeri, esetleg személyisége felső-nesebb rétegeit, azokat, amelyek kézelebb állnak mindennapi tudatosságához az paradigmájához.

Passzol is számára minden olyan visszajelzés, amely egybehangzik felszárnes Ányszeretével, a probléma csak ott kezdődik el, amikor olyan visszajelzéssel szembesül mindennapjai során, ami már eltör attól, ahogyan ű addig magát ismerte. Ilyenkor kánnnyen kiderülhet(ne), hogy esetleg pontosan az ellentéte az igaz annak, ahogyan ű magát addig ismerte. De ákitartás is tud lenni az ember, nehogy kiderüljön, hogy Ányszereti (vagy egyé) szinten távedett. Ilyenkor kezdődik el a magyarázkodás, az Ánigazolás, nem egy esetben a háborúskodás (ami nem távesztendű Ássze a harccal). A metafizikai fejlődés olyan lehetősége az embernek, amely, mint már Ártam szákszerés is. Lehetetlen egységben maradni ágy, hogy kázzben az ember nem fejlődik, vagyis szellemi Ártelemben véve nem mozog, nem vájltozik. Ezért szákszerés a metafizikai fejlődés. Ez annyit jelent, hogy az ember megismeri, megfogalmazza személyes Áletfeladatait, tudva azt, hogy ezek az igazi kulcsok az egység megvalás-tásához. Egy-egy feladat, további, más, a már megszokott Ártelemben használt fejlődési folyamatot is szákszeréss tesz, ágy a személy fejlődik tudásban, tapasztalatban is. Ellenkezű esetben az ember ázleamaradás az egységgrául, még abban az extrém vögletben is, ha netán egységelvén fogta fel az Áletet, a világot, de személyes Áletfeladatait elhanyagolta. Bár megtette az első lépést, de meg is ragadt azon a szinten. A teljes fejlődési folyamat ugyanis három lépésből áll. A metafizikai szemlélet (egység tudat, egység létés), a személyes feladat ismeret (száletési horoszkóp) Ás a konkrét terv, a konkrét lépésekkel együtt (egybevéve tehát a konkrét tervezést Ás annak megvalás-tását).